
Perëndia u bë njeri

Katër librat e parë të Testamentit të Ri (Mateu, Marku, Lluka dhe Gjoni) tregojnë historinë më të mrekullueshme që është treguar ndonjëherë. Këto libra na tregojnë se si Perëndia u bë njeri. Librat thonë se Jezu Krishti, Biri i Perëndisë, erdhi në këtë botë si një njeri dhe vdiq për mëkatet tona. Si rezultat i kësaj, Ai solli shpëtimin, faljen e mëkateve dhe jetën e përjetshme për të gjithë ata që do ta pranojnë (Jezusin) si Zotin e tyre.

Testamenti i Ri nuk është aq shumë një libër historie se sa është një studim për shpëtimin, në qendër të të cilit ndodhet Biri hyjnor i Perëndisë, i cili u bë njeri për të na shpëtuar. Kështu, ungjijtë sipas Mateut, Markut, Llukës dhe Gjoni nuk janë thjesht studime të jetës së Zotit. Ato janë më shumë si libra misionarësh. Ato na japin një «histori të zgjedhur», duke na treguar ngjarjet kryesore nga jeta e Jezusit, që provojnë se Ai është shpëtimtari ynë. Kështu Gjoni 21:25 thotë: «Janë edhe shumë gjëra të tjera që Jezusi bëri, të cilat, po të shkruheshin një nga një, unë mendoj se nuk do të mjaftonte mbarë bota që t'i nxinte librat që do të mund të shkruheshin.»

Cilat janë disa nga këto ngjarje kryesore në Testamentin

e Ri (ose si e quajmë ndryshe, Dhjata e Re) që na tregojnë për Jezusin dhe shpëtimin që Ai sjell? Cila është e vërteta rreth Jezu Krishtit?

JEZUSI ISHTE DHE ËSHTË ZOT

E vërteta e parë që duhet të pranojmë për Jezusin është se Ai ishte dhe është Zot.

A ishte lindja e Tij fillimi i Tij? Jo! Lindja e Zotit tonë në Betlehem nuk ishte fillimi i ekzistencës së Tij. Lindja e Tij tregon se Ai vetëm sa «mori» një trup fizik dhe u bë njeri.

«Perëndia» është si një mbiemër. Në qoftë se unë dhe familja ime do të ndodheshim në një mbledhje dhe dikush do të thoshte: «A mundet të ngrihet në këmbë ndonjë Cloer?» ne ndoshta do të çoheshim të gjithë, sepse të gjithë ne jemi «Cloer». «Cloer» është mbiemri ynë. Në të njëjtën mënyrë «Perëndia» është mbiemri. Në shkrimet gjejmë Perëndinë At, Perëndinë Bir dhe Perëndinë Frymë. Anëtari i dytë i Perëndisë, Jezusi, u bë njeri për ne.

Një fragment i Biblës që tregon qartësisht se Jezusi është Perëndia i përjetshëm është Gjoni 1:1–5¹. Gjoni tha se Jezusi është Perëndi dhe ka qenë gjithmonë Perëndi.

Në fillim ishte Fjala² dhe Fjala ishte pranë Perëndisë, dhe Fjala ishte Perëndi. Ai (Fjala) ishte në fillim me Perëndinë. Të gjitha gjërat u bënë me anë të Tij (Fjalës), dhe pa Atë nuk u bë asnjë nga ato që u bënë. Në Atë ishte jeta, dhe jeta ishte drita e njerëzve. Dhe drita shkëlqen në errësirë dhe errësira nuk e kuptoi.

Ne duhet të mendojmë për katër të vërteta të mëdha që dalin nga kjo pjesë.

(1) Ne shikojmë se Jezusi nuk ishte i krijuar. J. Oswald Sanders ka shkruar:

Paraekzistenca e Krishtit (fakti që Krishti kishte ekzistuar

para lindjes së Tij nga virgjëresha Marie) nuk është një çështje vetëm me interes studimi, por është bazamenti mbi të cilin i gjithë besimi kristian qëndron. Në qoftë se Ai nuk do të kishte paraekzistuar, Ai nuk mund të jetë Perëndia, dhe në qoftë se Ai nuk është Perëndia, Ai nuk mund të jetë Krijuesi dhe Shpëtimtari.³

Jezusi ka ekzistuar para se Ai të lindte në formë njerëzore. Për të gjithë njerëzit e tjerë jeta fillon kur ata ngjizen në barkun e nënës së tyre, por ne nuk mund ta themi këtë për Jezusin. Ai nuk u bë Biri i Perëndisë me lindjen e Tij apo kur u ngrit nga të vdekurit. Ai është Perëndi, suprem dhe pa fillim. Ai ka qenë gjithmonë dhe do të jetë përgjithmonë.

Ai foli për lavdinë që Ai me Atin kishin përpara se bota të krijohet (Gjoni 17:5). Ai tha: «...se Unë erdha nga Perëndia. Unë dola nga Ati dhe erdha në botë;...» (Gjoni 16:27–28). Ai gjithashtu tha: «Sepse Ti më ke dashur para themelimit të botës» (Gjoni 17:24b). Çdo njeri tjetër ka hyrë në jetë me anë të lindjes fizike, por Jezusi nuk ishte i kufizuar as nga fillimi i kohës e as nga fundi i jetës (Hebrenjve 7:3). Ai është krejtësisht i përjetshëm dhe krejtësisht Zot.

Ndryshe nga ne, Ai me dëshirë zgjodhi që të lindte dhe të provonte jetën në tokë. Gjatë jetës së Tij në tokë, Ai nuk dorëzoi hyjninë e Tij, por vetëm la mënjanë me dëshirë privilegjet e Tij si Perëndi. Në çdo kohë, Ai mund të kishte përdorur ndonjë nga fuqitë e tij hyjnore apo mund të kishte ushtruar të drejtat hyjnore që kishte.

(2) Ne shikojmë se Perëndia krijoi botën përmes Jezusit. Ai është Perëndia i vërtetë i universit. 1 Korintasve 8:6 thotë: «Për ne s'ka veçse një Perëndi, Ati nga i cili janë të gjitha gjërat dhe ne në të; dhe një Zot, Jezu Krishti, me anë të të cilit janë të gjitha gjërat, dhe ne jetojmë me anë të Tij.» Gjithashtu Kolosianëve 1:16 thotë: «Sepse në të u krijuan të gjitha gjërat, ato që janë në qiej dhe ato mbi dhe; gjërat

që duken dhe ato që nuk duken: frone, zotërime, principata dhe pushtete; të gjitha gjërat janë krijuar me anë të Tij dhe në lidhje me Të.»

(3) Ne shikojmë se Jezusi i dha jetë gjithçkaje të gjallë dhe Ai mundi ta ringjallë të vdekurin (shikoni Gjoni 11:25). Ai është autori i jetës.

(4) Ne mund të konkludojmë se Ai është Zoti i jetës dhe ka mposhtur vdekjen. Ai krijoi gjithçka dhe kujdeset për to, Ai jep jetë dhe sundon mbi vdekjen.

A mund ta kuptojmë plotësisht jetën e Zotit tonë gjatë kohës që Ai ishte në tokë? Natyrisht, ne nuk mundemi. Si mundet njeriu ta kuptojë tërësisht Perëndinë? Njeriu s'ka pse ta kuptojë një të vërtetë për ta besuar atë. Unë nuk e kuptoj se si Perëndia e krijoi tokën, por besoj se Ai e krijoi. Unë nuk e kuptoj se si Jezusi u ngrit nga vdekja, por besoj se Ai u ngrit. Në të njëjtën mënyrë, unë nuk e kuptoj se si Zoti, Jezu Krishti, mundi të bëhej njeri, por e besoj se Ai u bë.

JEZUSI, BIRI I PERËNDISË, U BË NJERI

E vërteta tjetër që duhet të mendojmë për Jezusin është se Ai u bë njeri i plotë. Le ta lejojmë këtë të vërtetë të hyjë në mendjet tona: Jezusi, Biri i Perëndisë ishte njeri si ne⁴ dhe jo një hije apo fantazëm! Jezusi ishte, është dhe gjithmonë do të jetë Biri i Perëndisë, por me lindjen e Tij Ai u bë edhe Biri i Njeriut.

Pali përshkruan se si Jezusi dorëzoi qiellin për të ardhur në tokë:

Kini vazhdimisht parasysh shembullin që na ka lënë Jezusi, Mesia: Edhe pse ishte Perëndi nga natyra, Ai nuk u kap pas privilegjeve hyjnore, por hoqi dorë nga ato vullnetarisht dhe u bë si një shërbëtor i përlur. U bë njeri në këtë botë dhe mori pjesë në jetën e njerëzve. Nga dëgjesa ndaj Perëndisë, u poshtërua aq shumë, sa që iu nënshtrua edhe vdekjes, madje vdekjes së një kriminelit në kryq (Filipianëve 2:5–8).

Vëreni se si Jezusi zbriti nga qielli për t' u bërë njeri, si unë e si ti!

E para, Ai u largua nga qielli. Ai la prapa dashurinë e madhe që ekzistonte në praninë e Atit të Tij. Ai u largua nga një vend ku urrejtja nuk ekzistonte, nga një vend që ishte pa zili, xhelozia apo vuajtje. Ai la harmoninë e bukur të qiellit, një vend pa konflikte, pa mosmarrëveshje apo grindje, një vend pa keqkuptime ose rrëmuje. Ai la të mirat e panumërta të qiellit. Ai zgjodhi që të largohej nga një vend ku asnjëherë nuk i «mungonin paratë», ku askush nuk ishte i varfër dhe ku askush s'kishte i uri apo etje.

E dyta, Ai u bë njeri. Lindja e Tij nuk shënoi fillimin e Tij, por tregoi vetëm shfaqjen e Tij në atë kohë si njeri. Jezusi ishte vendtakimi i përjetësisë me të tashmen, përzierja e përkryer e hyjnisë me njerëzimin, bashkimi i qiellit me tokën. Ai ra dakord që, jo vetëm të lindte, por edhe të bëhej plotësisht njeri, kështu që Ai mund të vdiste. Nga Perëndi, Ai u bë njeri. Ai ishte Biri i Perëndisë, por Ai u bë edhe Biri i njeriut.

Kjo është e vërteta e madhe e kristianizmit. Në qoftë se ju e besoni këtë të vërtetë, atëherë ju besoni çdo të vërtetë tjetër të kristianizmit. Po, e vërteta e pabesueshme e kristianizmit është se Jezusi i Nazaretit ishte Perëndia i kthyer në njeri. Ai mori cilësitë e njeriut pa humbur hyjninë e Tij, kështu që Ai ishte në të njëjtën kohë Perëndia i vërtetë dhe i plotë, ashtu siç ishte edhe njeri i vërtetë dhe i plotë. Një njeri që mund të besojë këtë të vërtetë të kristianizmit, nuk do të ketë probleme për të besuar të vërtetat e tjera.

Gjoni shkroi: «...dhe Fjala u bë mish dhe banoi ndër ne» (Gjoni 1:14a). Me fjalë të tjera, Perëndia u bë njeri, Biri hyjnor u kthye në një hebre, i Plotfuqishmi u shfaq në tokë si një foshnje njerëzore e brishtë, pa qenë në gjendje të bënte më shumë se sa të qëndronte shtrirë në krevatin e Tij, të shikonte, të lozte me veten dhe të bënte zhurmë. Ai kishte nevojë ta ushqenin, t'i ndërronin rrobat dhe ta

mësonin si të fliste, si çdo fëmijë tjetër. Kjo nuk ishte ndonjë ëndërr apo gënjeshtëri; fëmijëria e Birit të Perëndisë ishte një realitet. Sa më shumë që mendon për të, më e çuditshme bëhet. Është mosbesimi, ose së paku besimi jo i mjaftueshëm, në faktin se Jezusi erdhi në tokë në formë njerëzore, që e bën të vështirë të besuarit në shumë të vërteta të tjera të ungjilve për shumë njerëz. Pasi mishërimi (jeta e Jezusit si njeri në tokë) të jetë kuptuar si realitet, atëherë vështirësitë e tjera kalojnë.

E treta, Ai u bë shërbëtor i njeriut. Ai nuk jetoi si një mbret në pallat, por jetoi si një shërbëtor në varfëri. Ai nuk erdhi që t'i shërbenin, por që të shërbente. Ai erdhi për të na treguar se kush është Perëndia dhe se si është besimtari i vërtetë.

E katërta, Ai iu dorëzua vdekjes. Pa iu dorëzuar vdekjes, Ai nuk mund të kishte qenë plotësisht njeri. Ai u njëhua i tëri me njeriun. Ai iu përul llojit më të keq të vdekjes, madje vdekjes në kryq. Unë dua të vdes në gjumë. Po ju? Në këtë kuptim ne nuk jemi si Jezusi. Ai iu nënshtrua një vdekjeje të dhimbshme dhe me tortura me dëshirë, vullnetarisht dhe pa u shtyrë nga ndonjë tjetër.

AI JETOI MIDIS NESH SI PERËNDIA-NJERI

Një e vërtetë tjetër që ne duhet të mendojmë për Jezusin është se Ai jetoi midis nesh si Perëndi dhe si Njeri në të njëjtën kohë.

Ne do të prisnim që jeta në tokë e Perëndisë-Njeri të ishte shumë e pazakontë. Perëndia-Njeri do të jetë ndryshe nga njerëzit e tjerë. Ne nuk duhet të habitemi që Mateu, Marku dhe Gjoni e paraqesin jetën e Tij në tokë si superiore ndaj jetës së çdo njeriu tjetër që ka jetuar ndonjëherë.

Në qoftë se Perëndia u bë njeri, një lindje e veçantë do të ishte e nevojshme. Në fakt lindja e Tij ishte e tillë: ungjilli i Mateut dhe ai i Llukës na tregojnë për lindjen e Tij nga një virgjëreshë me emrin Marie. Ai kishte një nënë

tokësore, por jo një baba tokësor, sepse Ai kishte ardhur në botë me anë të Frymës së Shenjtë (Mateu 1:20).

Ne do të prisnim që veprimet dhe mësimet e Tij të ishin të tilla që nuk mund të vinin nga një njeri i zakonshëm. S'kemi pse të çuditemi kur lexojmë në Bibël: «sepse ai (Jezusi) mësonte si një që ka autoritet» (Gjoni 7:46). Njerëzit që e takuan Jezusin dhe dëgjuan mësimet e Tij çuditeshin me jetën dhe mësimet e Tij.

Në qoftë se Ai ishte Perëndia i vërtetë në formë njeriu, pse duhet që të habitemi se Ai manifestoi fuqi përtej mundësive njerëzore duke bërë mrekulli dhe çudi? Na është treguar se Ai bëri mrekulli të qarta që madje edhe armiqtë e Tij thonin se ato nuk mund të shpjegoheshin nga ligjet e natyrës. Ai ngjalli të vdekurin (Gjoni 11:43–44), shëroi të verbërin (Marku 8) dhe shumoi bukët dhe peshqit (Gjoni 6). Fakti se Ai kishte kaq fuqi nuk duhet të na duket i çuditshëm. Në fund të fundit, me anë të Jezusit u krijuan gjithë gjërat dhe Ai vetë mban botën me gjithë ç'është në të në lëvizje.

A nuk do të prisnim që edhe vdekja e Tij të ishte unike në gjithë historinë e botës? Vdekja e Perëndisë në kryq duhet të ketë qenë ngjarja më tronditëse e të gjitha kohërave. Ungjijtë tregojnë detajet e kësaj ngjarjeje. Pas vdekjes së Jezusit, qielli u errësua, toka u drodh, perdja e tempullit u nda më dysh dhe varret u hapën. Shumë besimtarë të Perëndisë u ngritën nga varret e tyre dhe u shfaqën të gjallë në Jeruzalem pas ringjalljes së Jezusit (Mateu 27:50–53). Kur Perëndia-Njeri vdiq, një ngjarje e veçantë ndodhi, një ngjarje që ishte planifikuar që prej themelimit të botës.

A nuk do të prisnim që Perëndia-Njeri të kishte fuqi mbi vdekjen? Në të vërtetë, Ai u ngrit nga vdekja. Kjo është një nga të vërtetat më të qarta që na është treguar për jetën e Tij. Të katër shkrimtarët e ungjijve e përshkruajnë ringjalljen e Tij me detaje të imta. Ai e dha veten e Tij për mëkatet tona dhe u ngrit nga vdekja që ne të mund të njohim me siguri se

Ai ishte me të vërtetë hyjnor.

Një shkrim i vjetër latin, i gdhendur në mermer, thotë:

Unë jam çfarë Unë isha, Perëndi.

Unë nuk isha çfarë Unë jam tani, Njeri.

Unë jam tani edhe Perëndi dhe njeri.

KONKLUZIONI

Këtu, pra, janë tre të vërtetat për Jezusin që ne s' duhet t' i harrojmë kurrë: Ai ishte dhe është Perëndi, Ai u bë njeri dhe Ai jetoi midis nesh si Perëndia-Njeri.

Këto tri të vërteta për Jezusin mund të na inkurajojnë në dy mënyra. E para, ato na kujtojnë se Shpëtimtari ynë nuk është një njeri i paaftë të na ndihmojë, por është Perëndia, Perëndia i plotfuqishëm, i përjetshmi, krijuesi dhe Ai që mban gjithë gjërat së bashku.

E dyta, shikoni se sa shumë na do Jezusi. Ardhja e Tij në tokë dhe vdekja e tij për mëkatet tona na jep shpresën e vetme për shpëtim. Jezusi ishte gati që të vinte dhe të na ofronte atë shpëtim. Ai dha veten e Tij për shpëtimin tonë, por sa do ta pranojnë njerëzit e kësaj bote mesazhin e Tij të shpëtimit? Ai u bë Shpëtimtari ynë. Asnjë tjetër s' mund të na shpëtojë. Në qoftë se Ai nuk do të kishte ardhur, ne nuk do të kishim shpresë.

A imagjinoni që të ktheheni në një milingonë? Përfytyroni një «mal» me milingona. Supozoni se ato janë në rrezik dhe e vetmja rrugë për t' i shpëtuar do të ishte që ju të bëheshit një nga ato dhe të vdisnit për to. Supozoni se ju do ta kishit aftësinë për t' u bërë me të vërtetë një milingonë, të jetonit midis tyre si një milingonë dhe të vdisnit për to. A do ta bënit ju këtë? A e imagjinoni se si do të ishte? Do ju duhej të hiqnit dorë nga shumë privilegje që ju keni si qenie njerëzore, si trupin njerëzor, fuqinë tuaj dhe aftësitë tuaja. Do ju duhej të jetonit me kufizimet e të qenit milingonë. A do ta bënit këtë? Jezusi nuk u kthye në milingonë, por zbritja e Tij nga vendi i rehatshëm në qiell

për t'u bërë një njeri në Palestinë ishte një akt përluljeje shumë herë më i madh se ai i kthimit të një njeriu milingonë. Po, Jezusi u bë Njeri që ne të mund bëhemi fëmijët e Perëndisë.⁵

Le të gëzohemi për atë që Jezusi bëri për ne dhe të vendosim në këtë moment t'i bindemi Atij dhe të bëhemi ndjekësit e Tij.

SHËNIME

¹Gjon e fillon ungjillin e tij duke treguar për kohën përpara krijimit të botës. Ai fillon me Zotin në përjetësi.

²Në origjinalin në Greqisht, fjala e përdorur është *Logos*. Kjo fjalë ka një kuptim shumë të veçantë që tregon diçka për Jezusin. Kjo fjalë shkurtimisht do të thotë: arsyeja, shkaku që elementët e veçantë egzistojnë dhe qëndrojnë së bashku në një të tërë (që në këtë rast është universi). Ky «Logos» është Jezusi.

³J. Oswald Sanders, *Krishti i Jashtëzakonshëm* (Chicago: Shtypshkronja Moody, 1952), 19.

⁴Gjatë gjithë pjesës tjetër në këtë libër ne do të përdorim fjalën mishërim për të nënkuptuar Jezusin njeri që jetoi në tokë.

⁵«Qenia e Përrjetshme që njeh çdo gjë dhe krijoi të gjithë universin jo vetëm që u bë njeri por (përpara saj) ishte një foshnje, dhe përpara saj ishte [një fetus] brenda trupit të Marisë. Në qoftë se doni ta kuptoni më mirë këtë, mendoni se a do të pëlqenit që të bëheshit një krimb apo një gaforre» (C.S. Lewis, *Kristianizmi i Thjeshtë* [New York: 1952], 155).

PËRGJIGJUNI PYETJEVE

(përgjigjet në mësimin "Shtojca 1")

1. Çfarë tregojnë katër librat e parë të Testamentit të Ri?
2. A ishte lindja e Jezusit fillimi i Tij?
3. Rreshtoni katër të vërteta të mëdha që dalin nga Gjoni 1:1–5.
4. Cilët ishin katër hapat që ndërmoi Jezusi për t'u bërë një njeri si ne?
5. Kristianizmi ka një të vërtetë të cilën po ta kuptojmë do të na ndihmojë të besojmë çdo të vërtetë tjetër. Cila është ajo?
6. Pse themi se lindja e Jezusit ishte një lindje e veçantë?
7. Cilat janë tre të vërtetat për Jezusin që s'duhën harruar kurrë?
8. Pse themi që kthimi i Jezusit në njeri ishte një hap përluljeje shumë më i madh se ajo e njeriut që kthehet në një milingonë?

UDHËZUES PËR STUDIM TË MËTEJSHËM TË BIBLËS

Si duhet t'i përgjigjemi fjalës së Perëndisë?

1. **Ne duhet të vijmë te Krishti.**
Mateu 11:28–30; Zbulesa 22:17
2. **Ne duhet të shpëtojmë veten tonë.**
Veprat 2:40
3. **Ne duhet t'i bindemi Fjalës.**
Romakëve 6:17–18
4. **Ne duhet ta marrim Fjalën.**
Veprat 2:41
5. **Ne duhet të jetojmë me Fjalën.**
Gjoni 8:31–32
6. **Ne s'duhet të mëkatojmë më.**
Romakëve 6:1–2
7. **Ne duhet «të veshim» një «person të ri».**
Kolosianëve 3:10

Si duhet t'i përgjigjemi konkretisht Fjalës së Perëndisë?

1. **Ne duhet të dëgjojmë Fjalën e Perëndisë.**
Veprat 18:8; Romakëve 10:17; Veprat 17:11; 1 Thesalonikasve 5:21; Mateu 7:24; Mateu 13:9
2. **Ne duhet të besojmë Perëndinë dhe Krishtin.**
Romakëve 10:9–10; Hebrenjve 11:6; Gjoni 3:16
3. **Ne duhet të pendohemi.**
Veprat 11:18; 17:30; 2 Pjetër 3:9
4. **Ne duhet të ndryshojmë.**
Veprat 2:38; Veprat 3:19
5. **Ne duhet të pranojmë Krishtin.**
Romakëve 10:10; 1 Gjon 4:15
6. **Ne duhet të pagëzohemi.**
Veprat 22:16; 1 Pjetër 3:21–22
7. **Ne duhet të kërkojmë ndihmën e Perëndisë.**
Veprat 2:21; 22:16

Autor: *Eddi Cloer*

Marrë nga libri: “*Si të bëhesh një kristian besnik*”

© 2003 E VERTETA PER SOT

Të gjitha të drejtat të rezervuara